

Nyhetsbrev Juni 2025

Hej medlemmar!

Sommarhälsning från ordförande

När ni läser det här hoppas jag att alla har fått sommar, värme och fint väder. Nu är första halvan av 2025 avklarad och det som hänt så här långt är att vi hade en trevlig filmfestival i Älmhult. Våldigt uppskattat av de som tog sig dit. Vi har beslutat i styrelsen med samråd med Naturskyddsföreningen i Linnebygdens styrelse att köra en festival till kommande höst 2026. Detta ger oss bra med tid att bygga ett gediget program och marknadsföra festivalen.

Vi kommer att starta en festivalgrupp som kommer ledas av Stefan Ek och där vill vi gärna ha in er som tycker det skulle vara kul att hjälpa till med kommande festival med allt från spridning, program och innehåll till allt annat praktiskt kring festivalen. Skicka ert intresse till Stefanvernerek@gmail.com

I övrigt har det inte hänt supermycket då vi fick ställa in det fysiska vårmötet pga för få deltagare. Vi siktar nu istället på höstmötet i Ljungkile i november och att många har möjlighet att närvara där.

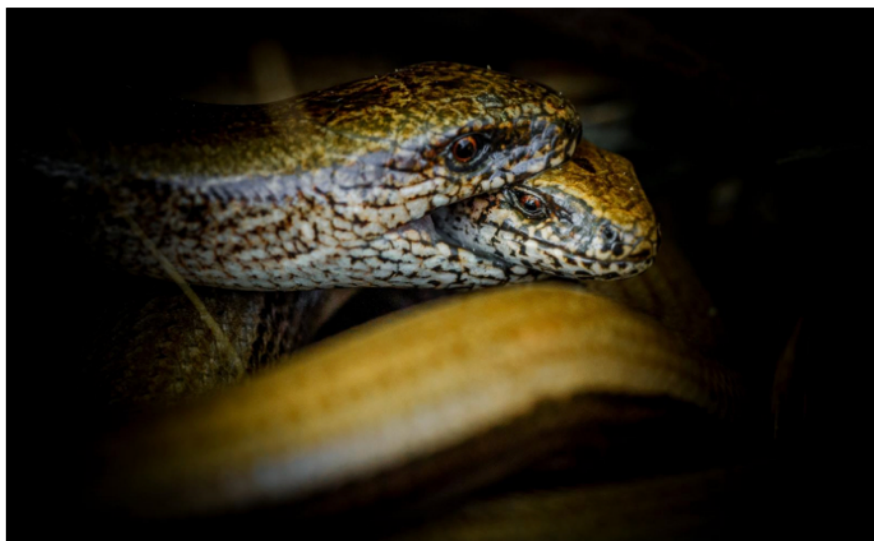
Jag hoppas nu att många har fina filmprojekt på g nu när högsäsongen i naturen börjat. Vårens startsträcka med allt liv som vaknar har gett väldigt fina foton och filmsekvenser.

Med dessa ord vill jag önska alla en trevlig sommar och läsning av detta fina och gedigna nyhetsbrev

PS: Om ni har vägarna förbi kom in på en fika eller bara säg hej. Så ses vi igen under 2025!

Med vänliga hälsningar

Rickard Pihl
Ordförande Naturfilmarna

Inskick från medlemmar

Gert Olsson

Bruka utan att förbruka – vad gör vi med skogen?

På tåget mellan Luleå och Umeå svishar skogslandskapet förbi utanför fönstret. Det dröjer inte länge förrän gigantiska kalhyggen avbryter trädkonturerna. Förödda ytor med gråa stenar som hyggesharvningen lämnat i dagen, ibland planteringar med ensartade trädslag, ofta mark täckt av björk. Jag har varit några dagar i Muddus och kontrasten kunde inte varit större. Hälsade dessförinnan på Mats Karström för en intervju. Mats har under sina 30 år uppe i Vuollerim hjälpt till att rädda 200 skogar, varav 150 numera är reservat, det största 5x5 mil! Han har sannerligen kämpat och många förluster av skogar har det blivit, men han räknar bara vinsterna även om det har varit tufft ibland. Hans vän Ingemar är skogsägare med ca 70 ha skog varav det mesta kommer att få stå kvar. Här blommar orkidén norna för fullt med säkert 100 exemplar och senare i sommar dyker skogsfrun upp (alltså blomman). Han är en av de hittills få skogsägare som valt att stå på naturens sida i kampen om skogen. Grannens äga är ett enda stort fem år gammalt svårförnygrat hygge. I morgon är det dags för en intervju med en forskare på SLU för hans syn på skogsbruket vad som bör göras för att behålla och helst öka den biologiska mångfalden i dagens och framtidens skogar.

I filmprojektet "Bruka utan att förbruka" har jag hittills intervjuat skogsägare som tänker på ett annat sätt när det gäller sin förvaltning av den bit land de bär ansvar för. Ofta är de som äger en skog inte helt nöjda med hur de blir behandlade av virkesuppköpare. Många vill gärna bruka sina skogar med till exempel plockhuggning som metod, men blir ofta övertalade av representanter för skogsindustrin att kalhugga. Fortfarande är det 97 % av den brukade skogen som bedrivs med kalhyggesmetoden, men intresset för ett mer naturnära skogsbruk växer.

Filmen kommer också att skildra turistnäringens betydelse och hur den påverkas av hur skogarna sköts. Har vi inga riktiga skogar kvar lär inte turisterna som söker det vilda inte heller komma. Marcus Eldh på Wild Sweden har ibland svårt att förklara för sina gäster varför det ser ut som det gör i de svenska skogarna utanför reservaten.

Det är inte helt lätt att hålla en positiv ton när det gäller vårt skogsbruk, men jag vill med filmen visa på att det finns ett annat sätt att sköta våra skogar där de skogsägare som valt att bruka sina skogar på ett naturnära sätt får komma till tals och som Anders Tivell i Tiveden se skogen som ett system och inte bara en maskin som ska producera så mycket råvara som möjligt.

Det återstår fortfarande en hel del filmning innan jag kan sätta mig vid redigeringsbordet för att få till en ca timmeslång film och kanske jag behöver hjälp från någon av er duktiga filmare med en och annan scen.

Följ gärna med i projektet på www.innature.eu/projekt-skog och på min Youtube-kanal @innature431.

Gert Olsson, info@innature.eu

Roland Ulfeld höll en filmkurs hos Vårgårda fotoklubb.

Det var lite pirrigt att prata inställningar och filmning tips inför alla duktiga fotografer som hade samlats. De hade naturligtvis stora förväntningar på min presentation.

Men det flöt på bra och till slut hade jag pratat en hel dag.

Min dansande björn i början gjorde att stämningen steg.

Det var jättekul att visa hur det skiljer sig med foto och film.

Många frågor ställdes och kanske har vi några naturfilmare på gång?

Feedback från Vårgårdas Facebook:

Vad är 16:9 och HD? Vad är MP4, 50fps, CinelikeD, 4K, Ken Burns????

Frågorna hopade sig när vi lyssnade på Roland Ulfeld en heldag den 26 april i VGFKs klubblokal under temat Lär dig filma med din systemkamera.

Det snurrade rejält i skallen under dagen men Roland förklarade med stort tålamod och på ett mycket pedagogiskt sätt.

Det märktes att han gjort ett stort jobb inför dagen, hur förklara för oss nybörjare men också samla material och sammanställa det hela.

Jag tror vi alla fick klarhet i alla nya uttryck.

Många frågor blev det och många skratt men Roland hanterade allt på ett föredömligt sätt.

Mycket teknik men också tips och "att tänka på" och förstås vad man ska undvika när man filmar.

Roland Ulfeld, medlem i Naturfilmarna, är en mycket erfaren filmare men har också genom sitt yrkesliv som ljud- och ljus tekniker samlat på sig stor kunskap inom området.

Vi tackar Roland för en mycket lärorik, underhållande, inspirerande och uppskattad dag under vårt tema Fotografins variationer.

Nu skall jag ut och filma... Frode Wendelbo

Svante Lysen

Sydafrika

2022 anordnade Birdlife Southafrica en spektakulär fartygsresa till Marion och Edward Island sydost om Durban nästan halvvägs till Antarktis. Öarna är hårt skyddade med tillträdesskydd inom en tremilsgräns. Resan blev mycket uppskattad på grund av det stora antalet albatrosser, pingviner och andra havsfåglar, men också valar som hela tiden befann sig runt fartyget. Resan fick tyvärr avbrytas i all hast på grund av en annalkande storm.

I slutet av januari 2025 var det dags igen. Jag hörde talas om resan under ett samtal med min gamle fältbiologkompis Tommy som berättade att han och två vänner skulle med. Mellan 24 -30 januari hade Birdlife Southafrica chartrat det stora kryssningsfartyget m/s Musica med normal plats för 2400 passagerare. Just den här resan var dock begränsad till knappt 2000 passagerare. Priset 11.000 kr som inkluderade mat, hytt, en massa föredrag och mycket annat, inte minst upplevelsen att resa så nära Antarktis och titta på albatrosser, fick min flickvän Jannike och jag själv och vännerna Stig-Arne och Beruta att hoppa på. Sammanlagt klev 1900 fågelentusiaster ombord. De flesta sydafrikaner, men den svenska gruppen var rätt stor med 92 deltagare.

Vi ankom Durban den 21 januari, eller rättare sagt förorten Umhlanga några mil norrut, där vi tog in på den lilla grönskande uShaka Manor Guest House. Under dagarna blev det några vandringsturer i olika naturområden i omgivningarna innan det var dags att äntra det gigantiska fartyget m/s Musica på eftermiddagen den 24:e. Några timmar senare lämnade hon kajen i trettio graders värme och seglade söderut över en vindstilla Indiska Oceanen. Stämningen bland alla fågelskådare var förväntansfull, sällskaplig och vänlig.

Hundra meter buffétbord och a la carte-restauranger i två plan fyllde magarna, och utplacerade på ett trettiotal platser runt relingarna och akterskepp stod experter i gula västar som outtröttligt hjälpte till med artbestämningar av fåglar, valar, sköldpaddor och mycket annat som observerades längs fartygets sidor.

Ju längre söderut vi kom desto mer ökade djurlivet runt båten. Albatrosser, stormfåglar, stormsvalor, liror, storlabbar och prions seglade runt på alla sidor likt trutar efter en fiskebåt. Prions, som är gråblå och relativt små fåglar, heter valfågel på svenska. Den äter plankton och söker därför ofta upp bardvalar som brukar hitta större ansamlingar.

Vanligast bland albatrosserna var den gigantiska vandringsalbatrossen, men även flera andra arter albatross förekom i rikligt antal, speciellt när vi efter tre dagars seglats nådde öarnas närhet.

I havet simmade fyra arter pingviner och beroende var man stod på båten syntes valar såsom kaskeloter, näbbvalar och delfiner. En del hade tur att se flygfiskar, flygande bläckfiskar, klumpfiskar och havssköldpaddor.

Väl framme slog fartyget ner på farten och kretsade kring öarna som stack upp ur havet på ett avstånd av tre landmil i drygt ett dygn. Havet var trots att vi passerat Roaring forties fortfarande relativt lugnt, medan temperaturen nu hade sjunkit till sju plusgrader. Marion Island är störst och det syntes snö på topparna. På ön finns en liten forskningsstation, medan det på Edward Island råder totalt landstigningsförbud förutom av en mindre forskargrupp var femte år.

uShaka Manor Guest House

Vandringsalbatross

Ett av syftena med resan var att samla in medel för att en gång för alla utrota mängder med ättlingarna av de husmöss som säljägare ovetande förde med sig till Marion Island för flera hundra år sedan och som nu anfaller och äter upp fågelungar på ett synnerligen brutalt och blodigt sätt. Överskottet och insamlingar under resan resulterade i ca 4 miljoner rand som motsvarar ca två och en halv miljoner kronor. Man räknar med att om några år fått ihop den summa som krävs att med helikopter sprida ut en massa råttgift (waran) under icke häckningstid.

Edward Island har mirakulöst klarat sig helt från musinvasionen. Liknande mus- och råttbekämpningar har genomförts framgångsrikt på andra avlägsna öar.

Resan runt de två subantarktiska öarna var spännande och givande. Fartygsdäcken var fylld med nästan tvåtusen fågelskådare som följde det rika djurlivet med kikare och kamerautrustning till ett värde av ett antal tiotals miljoner kronor. Fortfarande flera månader senare presenteras fantastiska bilder på expeditionens speciella facebookside.

Femte dagen påbörjades den tre dagar långa återfärden till Durban. Det blev varmare, alltså havsfåglarna tunnades ut runt fartyget. Att ge sig ut på kryssning har aldrig varit mitt förstaval. Men här fick man lite titanic-känsla på köpet. Bubbelpooler och två swimmingpooler med färskt salt oceanvatten som tömdes varje kväll och som skvalpade lätt vid de få tillfällen då det var lite sjögång. Ett antal barer serverade drinkar och här och var spelades levande musik. Personalen log och gjorde allt för att alla skulle trivas.

Väl framme vid kaj på morgonen den 30 januari planerade vi ytterligare en veckas landupplevelser när vi ändå var i Sydafrika. I början funderade vi på att hyra bil och fixa boende själva, vilket var förvånansvärt billigt. Via kompisen Charlotte som själv naturguider i Sydafrika fick emellertid Jannike kontakt med den svenskägda Gonana South African Travel som lade upp ett fantastiskt och prisvärt paket för hela tiden.

Det började med att en bil med chaufför mötte upp vid kajen för en 25 mil och en tre timmar lång transport upp till St. Lucia vid kanten av den stora iSimangaliso Wetland Park där, Stig-Arne, Jannike och jag skulle bo och ge oss ut på jeep- och flodsafari under två dagar. Beruta återvände till Sverige för jobb.

Vi kom fram vid middagstid och installerade oss på St Lucia EcoLodge Guesthouse & Ecotours. Sedan blev det lite vandring i den gemytliga byn och ner till havet. Temperaturen 35 plusgrader gjorde det hela till en svettig upplevelse.

Tidigt nästa dag blev Jannike och jag upplockade av en jeep och guiden Hector som under dagen körde oss och tysken schweizaren Michael på en långtur för att titta på flodhästar, antiloper, fåglar och andra djur som fanns i den vidsträckta parken. Färden inkluderade både frukost bland några strandklippor och en magnifik grilllunch med vitlöksbröd, vin och andra tillbehör efter en liten snorklingstur i havet.

Efter frukost dagen därpå blev det en båtutture på en närliggande flod för att beskåda flodhästar, krokodiler och andra våtmarksdjur. Någon krokodil blev det inte, men väl en hel massa flodhästar som låg och slappade i olika grupper på grunt vatten.

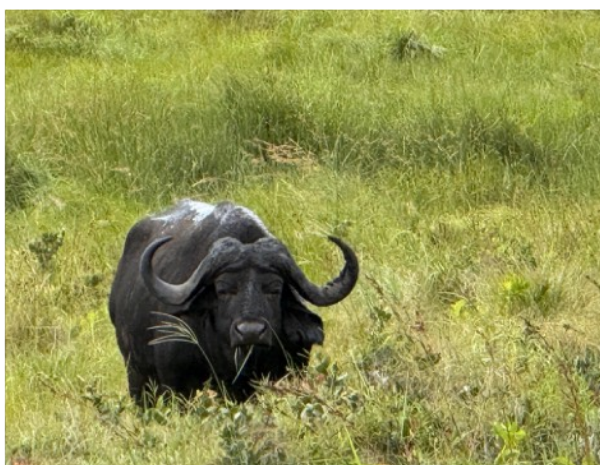
Då vi återvände vid lunchtid väntade den trevlige chauffören Gerda på oss för vidare färd till Rhino Ridge Safari Lodge i den nästan tio kvadratmil stora Hluhluwe iMfolozi Park. Hon var hemmahörande i St. Lucia och hade mycket att berätta om trakten. Väl inne i Hluhluwe stannade hon villigt på olika ställen då något dök upp.

Lodgen vi skulle bo på låg vackert på en sluttning med ett vattenhål nedanför med elefanter, bufflar, zebror, giraffer och en del annat som badade och drack. Förutom helpension med ett fantastiskt boende, swimmingpool och delikat mat ingick två stycken tre-timmars safari med guide och chaufför morgon och kväll varje dag.

Varje tur gav olika upplevelser med vilda hundar, lejon, olika antiloper, elefanter, noshörningar, giraffer, olika fåglar och andra djur.

Sista dagen hann vi med ytterligare en safaritur på morgonen innan det var dags att bege sig söderut till Umhlanga norr om Durban för en sista övernattningsnatt där vi först bodde innan resan hem till Sverige. Den transporten sköttes av den genomtrevlige och kunnige Ashley som bedriver safariturer i St. Lucia och som gjorde den tre timmar långa resan till ett rent nöje. Med facit i hand så fann vi det totala upplägget mycket

prisvärt. 15000 :-/p/p mot ca 10000:- om vi skulle hyra egen bil och ordna boende och mat. Men vi fick så mycket för pengarna och slapp dessutom mycket logistik. Dessutom såg man betydligt bättre över vegetationen upphöjt i en öppen jeep med härlig vindfläkt i den 35-gradiga värmen än om man vore instängd i en låg personbil. Dessutom visste de kunniga guiderna vart man skulle åka.

Lisa Sihlberg, Stefan Edman & Peter Muld

Arbetet med vår uppföljare till "Sveriges Saltaste Kust" fortsätter. Just nu ligger fokuset på undervattensfilmning och intervjuer med forskare.

Vi har anlitat Dyk-Leif i Hamburgsund för att ta oss till Väderöarna, som bjuder på de finaste dyken i Sverige med den största biologiska mångfalden tillsammans med Kosterfjorden. Dokumentären kommer bland annat att lyfta de utmaningar som vi står inför när havet blir varmare och ph-värdet förändras.

Flera forskare från Göteborgs Universitet, Tjärnö marina laboratorium och Kristineberg center är inbokade för intervjuer. Synopsen är färdig och manus arbetas med under tiden dokumentären tar form.

Michael Nekludov

Under vårvintern arbetade jag med utveckling av fjärrstyrda kameror och byggt följande prylar:

1. Fjärrstyrd båt (ca 1 meter stor) för stora vatten (räckvidd >1 km) med FPV kamera på den. Tanken var att filma ejder parningslek. Jag lyckades i fjol att filma dem från land (Orudden, Torö), men i år såg jag inte dem tyvärr (måste ha flyttat någon annanstans).
2. Fjärrstyrd systemkamera med obegränsad räckvidd - den kontrolleras via 4G-telefonnät. Jag testade utrustningen på olika platser, och den fungerar fint. Tyvärr har det inte inträffat något spektakulärt framför kameran ännu. Jag är således intresserad av att få olika tips på tänkbara motiv att filma. Det kan exempelvis vara en rävgryt, bäverhydda eller annat spännande. Tacksam för alla tips!
3. Fjärrstyrd systemkamera monterad på en liten flotte, kopplad till datorn med en sladd framdragen via 5 meter lång aluminiumrör som också håller flotten på plats (kabeln är 9 meter lång).

Alla dessa byggen bara väntar på att användas inom något spännande projekt - jag tar emot tips och samarbetar gärna med andra!

Claes Andrén

Ny grodart i Sverige!

Vi har i Sverige 13 olika groddjursarter, två salamandrar (större och mindre vattensalamander), tre paddor (vanlig padda, strandpadda och gröNFLäckig padda), tre bruna grodor (vanlig groda, åkergroda och långbensgroda), två gröna grodor (gölgroda och ätlig groda) och tre lite udda arter klockgroda, lövgroda och lökgroda. Fortsättningsvis vill jag prata om de gröna grodorna.

Gölgrodan är en äkta art med ett utbredningsområde främst begränsat till kustnära delar av Uppland, men det finns några isolerade lokala populationer även i Östergötland. Gölgrodan är isolerad från kontinentala populationer och den har speciella anpassningar för att klara vårt klimat, bland annat den mörka färgen (trots att det är en "gröngroda".)

Den andra gröna arten är den ätliga grodan. Det är ingen "äkt" art i biologiskt hänseende utan en korsning, en hybrid, mellan den lilla gölgrodan och den stora sjögrodan. Den senare har en naturlig utbredning i östra Europa och vidare österut in mot Asien. Det märkliga med hybriden ätlig groda är att den kan korsa sig med båda sina föräldraarter och med andra hybrider och bibehålla sin status som livskraftig och framgångsrik hybrid. Den ätliga grodan förekommer naturligt i södra delen av Skåne, men har en tendens att sprida sig österut. Det är en tuff art som kan påverka chansen för andra grodarter att överleva, både genom att äta upp andra grodor eller konkurrera ut dom. Den ätliga grodan finns också illegalt utplanterad på flera ställen, till exempel i Göteborgstrakten.

För några år sedan upptäckte man gröna grodor i en damm i Tyresö (södra delen av Stockholm). De hade ett starkt skrattande och kraxande läte och när en ljudinspelning analyserades så blev det uppenbart att det inte var vare sig ätlig groda eller gölgroda, det var typiska sjögrodor. Sjögrodan är större än våra inhemska gröna grodor, den är mycket glusk och tar allt som får plats i gapet från allehanda småkryp till småfåglar, sorkar, möss och andra grodor. Den har potential att snabbt öka i antal. Varje hona lägger i medeltal 5000 ägg per säsong och de behöver ca två månader att fullfölja sin vattenbundna utveckling. På sensommaren kan det i värsta fall innebära 2000 nya små sjögrodor från varje hona. Arten klarar vårt klimat och kommer att gynnas av den pågående klimatförändringen. Sjögrodan uppfyller de kriterier vi har för en främmande invasiv art.

Naturvårdsverket har därför bestämt att vi skall försöka bli av med sjögrodan så snart det går och innan det är för sent. Sannolikt har sjögrodorna smitit från en utomhusanläggning i Tyresö redan flera år innan de upptäcktes i det vilda. Forskaren och jägaren P-A Åhlen har ett uppdrag från Naturvårdsverket genom Jägareförbundet att decimera och helst slå ut främmande invasiva arter i Sverige. Det är allt från mårddhund, stenmård, mink m. fl. däggdjur och nu även sjögroda. Jag hade nyligen tillfälle att träffa P-A och hans jägarsteam i Tyresö på deras uppdrag att skjuta och håva in de vuxna sjögrodorna. Nu i början av juni leker sjögrodan och det är precis rätt tid att få bort så många vuxna som möjligt innan leken. Efter leken sänks vattennivån i dammen och den saltas ner kraftigt för att slå ut även ägg och yngel. Detta är ett tålmodsprövande arbete och kommer att kräva flera år och utgången är inte självklar.

Dammen ligger nära en havsvik med mycket vass och sjögrodan har etablerat sig även här. Salthalten i havet är inte hög och det finns risk att sjögrodan framgångsrikt kan fullfölja sin fortplantning även här. P-A är fast besluten att göra ett ordentligt försök att stoppa sjögrodan i Sverige, men det blir inte enkelt. Introduktion av främmande invasiva arter är det enskilt största hotet mot vår biologiska mångfald och har på många håll i världen lett till decimering och även utdöende av arter. Vi kan inte med säkerhet veta om det går att stoppa sjögrodans etablering i Sverige. Det kan vara så att vi i framtiden har 14 groddjursarter i vårt land.

Claes Andrén

Bild 1. Gölgroda från Uppland

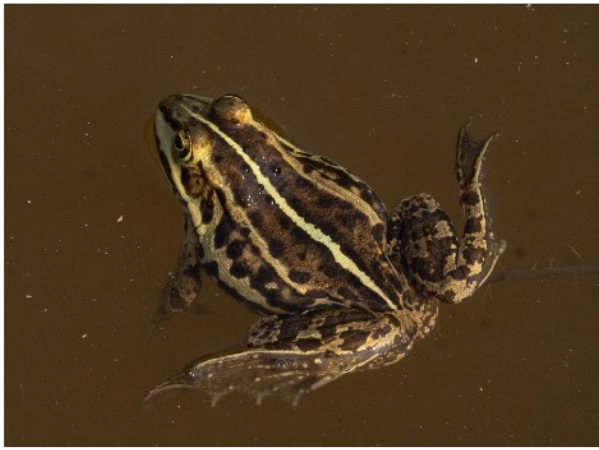
Bild 2. Gölgroda från Uppland, notera den mörka färgen som är typisk för våra svenska populationer.

Bild 3. Ätlig groda.

Bild 4. Ätlig groda. Även den ätliga grodan finns illegalt införd på platser i landet utanför sin naturliga utbredning.

Bild 5. Sjögroda från dammen i Tyresö. Det är en stor och tuff art som lokalt kan hota vår biologiska mångfald.

Bild 6. Forskaren och jägaren P-A Åhlen med en infångad sjögroda i Tyresö.

Stefan Qvinth

Premiär, filmfestival och fältarbete.

Är livet som filmare en livsstil eller kanske arbete?

För oss började året, den 19 januari med premiär av dokumentärfilmen "Det är aldrig långt till Nordpolen". Första dagen med två fullsatta salonger på Vara konserthus, sedan fram till början av mars ett 25-tal filmvisningarna i Västsverige.

I början av mars var det filmfest på biografen Park i Vara. Jag visade en film varje kväll i veckan och två per dag lördag. Efter en kort introduktion inför sista visningen på söndagen körde vi i ilfart till Landvetter och flyget mot Sri Lanka. Lite stressigt men det fungerade bra.

Till Sri Lanka kom jag första gången 1980, ett land som då var ganska fattigt och bilarna var få på hemskt dåliga vägar, men jag upptäckte paradiset. I år var det den 43:e arbetsperioden för mig på ön. Vi har producerat en lång rad filmer på Sri Lanka under åren, allt från film om te, svenskt vattenkraftverk och så om ormfolket, havssköldpaddor och elefanter. Denna gång för att spela in de sista tagningarna för vår nya film om elefanter och sen fortsätta med filmen om människornas relation till havet. Filmen om havet är ett stort arbete och vi kommer att tillbringa flera månader på Sri Lanka nästa år för att få färdigt allt material. Första veckan på ön jobbade vi med att få alla filmtillstånd, något som på Sri Lanka är en jobbig process.

Efter första veckan kom sen vänner från Sverige som vi lovat visa runt under tre veckor. Det var bl.a. Stina och Göran från Grycksbo i Dalarna, som jag tror de flesta av er känner och så Svante och Ulla från Borås. Det blev många trevliga upplevelser i natur och kultur, övernattnin hos ormfolket och mycket mer.

För Stina var siktet inställt på leopard! Varje gång hon besökt oss i Asien eller Afrika har hon missat detta magiska kattdjur. Vi hade bl.a. bokat tre nätter i en bungalow inne i Kumana NP. Efter att vi lastat ur våra väskor i härbärget körde vi ut i djungeln för att söka bra platser att observera djur. Vi fick se elefanter, krokodiler och många andra djur på nära håll, och så plötsligt på bara kanske fem meters håll kom det en leopard och lade sig på en stor trädgren. Där låg han ganska länge tills en ovanligt stor vildsvinsgalt kom strosande. Leoparden hoppades på en läcker måltid men missbedömde storleken på galten och blev i stället den som jagades. Lyckligtvis kunde inte vildsvinsgalten klättra i träd annars hade nog leoparden fått ordentligt på pälsen. Alla i gruppen var nöjda men allra mest nöjd var Stina.

Efter att våra vänner åkt tillbaka till Sverige började vårt arbete på riktigt. Vi började med att dyka och filma några dagar på östkusten av Sri Lanka. Sedan besök hos vänner, forskare och veterinärer. Vi hade ytterligare 6 veckor på oss som vi sen till största delen jobbade på öns västkust. En av de intressantaste platserna där jag också till slut fick tillstånd att flyga drönare var Adams Bryggan i nordväst. För många år sedan var det en smal landförbindelse av korallrev som man till fots kunde vandra mellan Indien och Sri Lanka. Men revet slets bitvis sönder under 1400-talets slut av en kraftig cyklon. Vid fint väder och lågvatten kan man dock fortfarande ta sig mellan korallöarna hela vägen till Indien.

Idag är Adams bron ett militärt skyddsområde som är starkt bevakat men trots det fick jag ändå till slut tillstånd att flyga drönare över korallöarna mot Indien.

Av en ren tillfällighet stötte jag på en liten flicka, kanske 11 år, på en bakgata i staden Negombo på Sri Lanka som samlade skräp med sin några år äldre bror. De drog en gammal kärra med sig som de la skräpet i. Jag såg att här finns det en berättelse. De levde mycket magert och saknade ett hus. En presenning uppstaplad med pinnar och begagnade cementstenar. Det fanns inga dörrar och köket var endast en liten eldstad utanför. Jag frågade om jag kunde dokumentera deras arbete och ville återkomma några veckor senare. Det gick bra. Familjen bestod av mamman, den lite äldre brodern och den lilla flickan.

En bror hade avlidit i en sjukdom för fem år sedan och pappan blev så förtvivlad att han något senare avslutade sitt liv. Kvar var den lilla flickan och hennes bror och mamma. Det blev sen ett filmprojekt. En fantastisk berättelse om att överleva när allt ser hopplöst ut. De begärde ingen ersättning för filmningen men mötet blev en förändring i familjens liv. Det är en lång historia som har fått en fortsättning, men om det får jag berätta om en annan gång.

Vi kom hem till Sverige i slutet av maj och packade om väskorna och körde sen mot Stockholm och färjan till Estland.

För 15 år sedan producerade vi filmen om Gammalsvenskbyn i Ukraina. En film om de sista kvinnorna som talade gammalsvenska. Förfäderna till människorna i byn tvångsförflyttades från Dagö i Estland 1781 till södra Ukraina. Det var ca 1200 personer som tvingades att till fots gå hela den långa vägen genom den ryska vintern. Den 1a maj 1782 kom de fram i Ukraina. Endast 135 överlevde. Denna gång filmade vi de minnesplatser och berättelserna om svenskarna som en gång bebodde ön.

I början av juni var vi tillbaka i Sverige och nu i sommar väntar mycket studioarbete men också inspelning av svenska filmer som har premiär i höst och vinter.

Säljes

Roland Ulfeld säljes lite prylar

Kontakta Roland på Tel: 073-593 96 65 vid intresse

Chiyun Crane 2
1500 kr
(inköp 2018: 7000kr)

Glidecam HD pro
2 700 kr (inköp 2022: 4500kr)

Godox SZ150R, LED-belysning RGB, 150 W
6 200 kr (inköp 2023: 8800kr)

Godox softbox 80 x 120 cm
Bowens fattning
600 kr (inköp 2023: 874kr)

Konova P1 KMS-S3
Wireless Motorized Carbon Slider
2 200 kr (inköp 2022: 3615)

Konova Tripod Stability Arm
for Camera Slider (2PCS)
700 kr (inköp 2022: 1234kr)

Laova 9 mm f2,8 Zero D
För micro 4/3 MFT
2 700 kr (inköp 2020: 6569kr)

Panasonic Lumix G9 MFT
4000kr
(inköp 2020: 5900kr)

Olympus
12 -50 mm
Ej expanderande
1600 kr
(inköp beg
2022: 3000kr)

Røde NTG4 riktmikrofon
kräver fantomsänkning
1500 kr (nypris 2600kr)

- Riktningsegenskaper: Superkardioid
- Lågt inreboende självbrus: 16 dBA
- Fantomeffekt: 12 V, 24 V, 48 V
- Elektronisk omkopplare för högpåssfilter: 75 Hz
- Dämpning (-10 dB) och närvaroförstärkning
- Längd: 22,5 cm

Small rigg 3781 trådlöst focus system
För zoom eller manuellt fokus
2.200 kr (inköp 2022: 4700kr)

Digital Foto Thanos-SE
Support vest rigging system
Med väska.
5.500 kr
(inköp 2022: 9500kr)

Hollyland mars 400S pro, trådlös videoöverföring
5 800 kr (inköp 2023: 8300kr)

Videostativ KH26p inkl dolly
3 200 kr (inköp 2023: 4500kr)

Nästa nyhetsbrev kommer i slutet av 2025.

Vill ni ha med något i nästa nyhetsbrev så skicka in material i god tid till: info@petermuldproductions.com

Information om medlemsmötet i november kommer till hösten. Där kommer du att hitta information om var du kan boka boende samt pris. Mötet kommer att äga rum i Ljungskile.

Vi önskar alla våra medlemmar i Naturfilmarna en riktigt bra sommar.

